

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 111/2015-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného ustanoveným advokátom [REDACTED], Advokátska kancelária, [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 89/2014 a jeho uznesením z 27. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 Tos 89/2014 z 27. mája 2014 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 Tos 89/2014 z 27. mája 2014 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Ustanovenému právnenému zástupcovi Mgr. Jozefovi Vidovi priznáva odmenu a náhradu hotových výdavkov v sume 296,44 € (slovom dvestodeväťdesiatšesť eur a štyridsaťštyri centov), ktorú je povinná uhradiť Kancelária Ústavného súdu Slovenskej republiky na účet advokáta Mgr. Jozefa Vidu, Advokátska kancelária, Turecká 36, Nové Zámky, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Trnave je povinný uhradiť štátu odmenu a náhradu hotových výdavkov právneho zástupcu Mgr. Jozefa Vidu v sume 296,44 € (slovom dvestodeväťdesiatšesť eur a štyridsaťštyri centov) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky v tvare IBAN: [REDAKOVANÉ] vedený v Štátnej pokladnici do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti [REDAKOVANÉ] nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júla 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Nt 30/2014 a jeho uznesením z 3. apríla 2014, ako aj postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 89/2014 a jeho uznesením z 27. mája 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Ústavný súd na neverejnom zasadnutí 25. februára 2015 prijal uznesením č. k. II. ÚS 111/2015-19 sťažnosť v časti namietaného porušenia jeho základného

práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 89/2014 a jeho uznesením z 27. mája 2014 na ďalšie konanie a vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 70/2005 z 12. augusta 2008 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 To 80/2008 z 12. marca 2009 uznaný vinným zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinný do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon č. 140/1961 Zb.“), za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 8 mesiacov za použitia tzv. asperačnej zásady uvedenej v § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

3. Sťažovateľ 21. februára 2014 podal na okresnom súde návrh na povolenie obnovy konania, pričom svoj návrh odôvodnil najmä poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, ako aj poukazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2013. Okresný súd napadnutým uznesením podľa § 402 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších prepisov (ďalej len „Trestný poriadok“) z dôvodov podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh na povolenie obnovy konania odmietol. Krajský súd napadnutým uznesením sťažovateľom podanú sťažnosť proti napadnutému uzneseniu okresného súdu zamietol.

4. Sťažovateľ je toho názoru, že okresný súd, ako aj krajský súd napadnutými uzneseniami porušili jeho práva najmä z dôvodu, že sa nezaoberali jeho argumentáciou. Podľa názoru sťažovateľa oba sudy svojvoľne vykladajú a aplikujú právne predpisy, v dôsledku čoho porušili práva sťažovateľa, pričom navyše tieto sudy nerešpektovali ani nález ústavného súdu a stanovisko najvyššieho súdu.

5. Sťažovateľ ďalej uvádza, že nemôže súhlasiť s argumentáciou oboch súdov, podľa ktorej nález ústavného súdu zrušil asperačnú zásadu podľa v súčasnosti platného Trestného

zákona, avšak nie podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb., a preto nie je možné nález ústavného súdu aplikovať na prípad sťažovateľa. Podľa presvedčenia sťažovateľa samotná rekodifikácia trestného práva hmotného prijatím Trestného zákona, ktorým stratil účinnosť Trestný zákon č. 140/1961 Zb., ktorý upravoval asperačnú zásadu, ktorá bola svojím obsahom i sledovaným cieľom zakomponovaná rovnako do nového Trestného zákona, nemôže byť na ujmu sťažovateľa a sudy by mali v tomto prípade vykladať právne predpisy tak, aby boli sťažovateľovi poskytnuté základné záruky vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na tomto mieste sťažovateľ odkázal na rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo veciach *Delcourt v. Belgicko* a *Sutter v. Švajčiarsko*.

6. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že napadnutým uznesením krajského súdu bolo porušené jeho základné právo garantované čl. 46 ods. 1 ústavy a právo garantované čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ďalej navrhol, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Rovnako navrhol, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania.

II.

Vyjadrenie odporcu

7. Ústavnému súdu bolo 23. apríla 2015 doručené vyjadrenie krajského súdu k podanej sťažnosti. Krajský súd vo svojom vyjadrení uviedol, že v rámci odôvodnenia primárne poukázal na skutočnosť, že k zamietnutiu návrhu na povolenie obnovy konania bolo potrebné pristúpiť z dôvodu, že išlo o opakovaný návrh, keď predtým podaný návrh bol uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Nt 79/2013 z 13. augusta 2013 zamietnutý, pričom predmetné uznesenie okresného súdu bolo potvrdené uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tos 159/2013 z 19. septembra 2013. Neskôr podaný návrh na povolenie obnovy konania sťažovateľom bol podľa vyjadrenia krajského súdu len opakovaním predtým podaného návrhu na povolenie obnovy konania. Táto skutočnosť mala za následok potrebu zamietnutia neskôr podaného návrhu na povolenie obnovy konania s poukazom na § 402 ods. 2 Trestného poriadku. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa odvolávajúceho sa na potrebu

povoliť obnovu konania v príslušnej trestnej veci okresného súdu sp. zn. 3 T 70/2005 s poukazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2013 zastáva krajský súd názor, že predmetné je možné aplikačne uplatňovať len pro futuro (do budúcnosti), teda nebolo možné opomenúť procesný postup naznačený v ustanovení § 402 ods. 2 Trestného poriadku. Poukazujúc na ústavnoprávny princíp nemennosti právoplatných súdnych rozhodnutí, krajský súd navrhol sťažnosti nevyhovieť. Súčasne krajský súd súhlasil, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania pri prerokúvaní veci.

Replika sťažovateľa

8. Ústavnému súdu bola 22. mája 2015 doručená replika sťažovateľa k vyjadreniu krajského súdu. Čo sa týka samotného vyjadrenia krajského súdu, sťažovateľ trvá na tom, čo uviedol vo svojej sťažnosti o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Zastáva názor, že argumentácia obsiahnutá vo vyjadrení krajského súdu nie je v súlade ani so zásadou ústavne konformného výkladu, keďže podľa sťažovateľovho názoru, ak by súd pri interpretácii ustanovení Trestného zákona a pri posúdení návrhu na povolenie obnovy konania vo svetle nových skutočností (nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 a stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2013) postupoval v súlade s touto zásadou, musel by dospieť k záveru, že aplikácia asperačnej zásady v znení účinnom v čase rozhodovania o vine a treste nie je na mieste a že treba postupovať v intenciách predmetného nálezu ústavného súdu a stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu. Do pozornosti sťažovateľ dáva aj skutočnosť, že pokiaľ krajský súd bol toho názoru, že treba postupovať podľa právnej úpravy účinnej do 31. decembra 2005, mal by skúmať, a to najmä vo svetle spomínaného nálezu ústavného súdu, či nová právna úprava nie je pre sťažovateľa ako páchatel'a priaznivejšia, pričom sťažovateľ zastáva názor, že vzhľadom na znenie Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 a na znenie nového Trestného zákona účinného v čase podania návrhu na povolenie obnovy konania by mohol dospieť krajský súd k záveru, že nová právna úprava je pre sťažovateľa v podstate priaznivejšia.

Sťažovateľ v závere uviedol, že netrvá na tom, aby sa v jeho veci konalo pred ústavným súdom ústne pojednávanie.

III.

9. Krajský súd napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažovateľovu sťažnosť proti napadnutému uzneseniu okresného súdu.

10. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol: *«Krajský súd na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým mohol sťažovateľ podať sťažnosť ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo a tak zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.*

Podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, alebo právoplatným trestným rozkazom sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli sami o sebe, alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu, alebo k pomerom páchatela, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania, alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu, alebo k pomerom páchatela, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Podľa § 402 odsek 2 Trestného poriadku odmietnuť návrh z dôvodov uvedených v § 399 odsek 1 môže aj súd aj na neverejnom zasadnutí. Z dôvodu uvedeného v § 399 odsek 2 môže návrh odmietnuť na neverejnom zasadnutí iba v tom prípade, ak návrh uvádza tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté, a návrh nanovo podaný je len jeho opakovaním.

Vychádzajúc z vyššie uvedených ustanovení zákona krajský súd dospel k záveru, že okresný súd postupoval striktne v zmysle vyššie uvedených ustanovení. Nemožno v tomto

smere akceptovať námietku odsúdeného v tom smere, že ním podaný návrh obsahuje priamo dôvod obnovy konania, ktoré vyplýva zo stanoviska trestného kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.11.2013 pod č. Tpj. 44/2013, ktoré vydalo stanovisko k obnove konania pri asperačnej zásade nakoľko ani toto stanovisko v zásade nič nemení na tom, že vo veci bolo o pôvodnej obnove konania rozhodnuté a to právoplatne. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že stanovisko Najvyššieho súdu SR o ktoré opiera svoje námietky odsúdený, je stanoviskom, ktoré nemá spätnú účinnosť a ktorým nemožno negovať ustanovenie § 402 odsek 2 Trestného poriadku, nakoľko je nepochybné, že okresný súd, v pôvodnom konaní o návrhu na povolenie obnovy konania podaného odsúdeným, zvažil všetky skutočnosti a dôkazy, na základe ktorých potom návrh na povolenie obnovy konania zamietol a súčasné dôvody uvedené v návrhu na povolenie obnovy konania sú totožné s tými, o ktorých okresný súd právoplatne rozhodol.

Z hľadiska vyššie uvedených skutočností preto okresný súd postupoval správne a v súlade s ustanovením § 399 odsek 2 Trestného poriadku, kedy na neverejnom zasadnutí v zmysle § 402 odsek 2 Trestného poriadku odmietol návrh odsúdeného [REDAKOVANÉ] na povolenie obnovy konania z dôvodu, že jeho návrh nanovo podaný je len jeho opakovaním. Krajský súd sa v tomto smere plne stotožňuje so stanoviskom I. stupňového súdu a keďže nezistil ani žiadne iné dôvody pre zmenu I. stupňového rozhodnutia, sťažnosť odsúdeného [REDAKOVANÉ] ako nedôvodnú v zmysle § 193 odsek 1 písm. c/ Trestného poriadku zamietol.»

11. Ústavný súd na tomto mieste konštatuje, že pri preskúvaní napadnutého uznesenia krajského súdu je potrebné prihliadnúť aj na uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 Nt 30/2014 z 3. apríla 2014, ktoré bolo predmetom preskúvania krajského súdu v napadnutom konaní sp. zn. 3 Tos 89/2014, ale taktiež aj na uznesenie okresného súdu sp. zn. 4 Nt 79/2013 z 13. augusta 2013 a uznesenie krajského súdu sp. zn. 6 Tos 159/2013 z 19. septembra 2013, ktorými okresný súd a krajský súd rozhodli o prvom sťažovateľovom návrhu na povolenie obnovy konania, kde tieto sudy zamietli sťažovateľov návrh a vyjadrili názor, že nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 sa podľa krajského súdu a aj okresného súdu nevzťahuje na právnu úpravu asperačnej zásady podľa

§ 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., na ktorý sa implicitne odvolal okresný súd v konaní sp. zn. 2 Nt 30/2014, ako aj krajský súd v napadnutom uznesení.

IV.

12. Predmetom konania je sťažnosť, podľa ktorej krajský súd postupom v konaní a napadnutým uznesením porušil sťažovateľovo základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že ústavne neudržateľne interpretoval podmienky obnovy konania v sťažovateľovej veci, pričom sťažovateľ dôvodí, že bolo potrebné závery a právne následky nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 analogicky aplikovať aj na prípady, v ktorých bol trest ukladaný podľa už neplatného a neúčinného ustanovenia § 35 ods. 2 (asperačná zásada) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. Podľa sťažovateľa samotná rekodifikácia trestného práva hmotného prijatím Trestného zákona, ktorým stratil účinnosť Trestný zákon č. 140/1961 Zb., ktorý upravoval asperačnú zásadu, ktorá bola svojím obsahom i sledovaným cieľom zakomponovaná rovnako do nového Trestného zákona, nemôže byť na ujmu sťažovateľa a súdy by mali v tomto prípade vykladať právne predpisy tak, aby boli sťažovateľovi poskytnuté základné záruky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Je nutné dodať, že argumenty sťažovateľa sa týkajú predovšetkým napadnutého uznesenia krajského súdu a k procesnému postupu krajského súdu sťažnosť a jej doplnenie neobsahuje rozsiahlejšiu či podstatnejšiu argumentáciu, a aj z toho dôvodu sa ústavný súd zamerá predovšetkým na prieskum napadnutého uznesenia krajského súdu, avšak v závere nálezu neopomenul vysporiadať sa aj s otázkou ústavnej čistoty procesného postupu krajského súdu.

1. Všeobecne k obnove konania

14. Vo všeobecnom ponímaní (tak v občianskoprávnom, ako aj trestnoprávnom a pod.) inštitút obnovy konania (spravidla ako mimoriadneho opravného prostriedku)

predstavuje zásah do právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím vo veci, keďže umožňuje príslušnému orgánu verejnej moci znovu konať a rozhodovať vo veciach, ktoré už boli právoplatne rozsúdené. Obnova konania slúži predovšetkým na nápravu nesprávnych skutkových zistení na základe nových skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré nebolo možné v pôvodnom konaní použiť (porov. II. ÚS 161/2012).

15. Obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok v rámci súdneho procesu (napr. civilného i trestného) dovoľuje zasiahnuť do už právoplatne skončených vecí, prelomuje princíp právnej istoty na účely urobiť za dosť dobrému a spravodlivému (*boni et aequi*) rozhodnutiu, teda urobiť za dosť všeobecnému záujmu na zákonnosti a ústavnosti rozhodnutí všeobecných súdov a predovšetkým (v užšom a primárnom zmysle) záujmu účastníkov konania na tom, aby ich vec (ich práva a povinnosti) bola spravodlivo posúdená a rozhodnutá nezávislým a nestranným súdom (všeobecne ku vzťahu právnej istoty založenej právoplatným rozhodnutím a princípu spravodlivého rozhodovania porov. II. ÚS 73/2015, body 42 - 45).

16. V trestnom práve, v užšom zmysle v trestnom konaní, pri rozhodovaní všeobecných súdov o vine a treste páchatelov trestných činov ide pri obnove konania o prelomenie právnej istoty [tá tu vystupuje tak vo forme subjektívnej právnej istoty obvineného, ale aj forme objektívnej, a to ako konečné objasnenie spáchaného trestného činu, páchatel'a trestného činu, dokázanie viny a potrestanie páchatel'a tak, aby bol naplnený účel trestného konania (objasňovanie spáchaných trestných činov a páchatel'ov týchto trestných činov) a účel trestu (individuálna a generálna prevencia, ochranná funkcia a represívna funkcia)] na účely riadneho a spravodlivého zistenia a posúdenia naplnenia skutkovej podstaty trestného činu a uloženia primeraného (spravodlivého) trestu pri konkrétnom spáchaní trestného činu konkrétnym páchatel'om. Dôraz na riadne a spravodlivé zistenie spáchania trestného činu páchatel'ov trestného činu a uloženie trestu je v prípade ukladania trestu odňatia slobody o to pálčivejší, že ide o jeden z najzávažnejších zásahov verejnej moci do slobody jednotlivca (osobnej slobody).

17. V konaní o povolenie obnovy konania (iudicium rescindens) podľa Trestného poriadku príslušný všeobecný súd nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia, ale posudzuje otázku, či nové skutočnosti alebo dôkazy skôr neznáme v spojení s dôkazmi už vykonanými môžu odôvodniť iné rozhodnutie vo veci, než ktoré bolo skôr vydané. Rovnako tak nie je účelom konania o povolenie obnovy konania posudzovať vinu odsúdeného.

18. Konanie o povolenie obnovy konania pozostáva zo skúmania prípustnosti návrhu a skúmania odôvodnenosti návrhu. Súd tak najskôr skúma formálne náležitosti návrhu na povolenie obnovy konania (§ 399 ods. 1 Trestného poriadku), ďalej sa musí zaoberať tým, či navrhovateľ vo svojom návrhu tvrdí (uvádza) Trestným poriadkom [príp. iným právnym predpisom - § 41b ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] predvídané dôvody na povolenie obnovy konania, a konečne skúma odôvodnenosť návrhu, t. j. či sú uvádzané skutočnosti a dôkazy spôsobilé na to, aby bolo v obnovenom konaní možné dosiahnuť iné rozhodnutie vo veci (§ 394 Trestného poriadku), príp. skutočnosti predvídané právnym predpisom, ktorých naplnenie znamená povolenie obnovy konania (§ 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde).

19. Podmienkou povolenia obnovy konania nie je absolútna istota, že novo tvrdené skutočnosti alebo novo navrhované dôkazy nepochybne povedú k inému skutkovému zisteniu, odchylnému od predchádzajúceho konania. Pre povolenie obnovy konania postačuje určitý stupeň pravdepodobnosti či dôvodný predpoklad možnej zmeny rozhodnutia o vine a treste (porov. aj zákonnú textáciu § 394 ods. 1 Trestného poriadku v slovnom spojení „skutočnosti alebo dôkazy... ktoré by mohli“; k tomu porov. bod 9 odlišného stanoviska sudcu Ústavného súdu Českej republiky [redacted] k nálezu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 2959/10 zo 14. apríla 2011; rovnako porov. aj Šámal, P. a kol. Trestní řád. Komentář - díl II. 4. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2002, s. 1753, § 278, bod 6).

20. Aj v konaní o povolenie obnovy konania je potrebné ctiť princíp *in dubio pro reo* a sudca rozhodujúci o povolení obnovy konania by mal k posúdeniu veci pristupovať nepredpojatý, t. j. byť v zásade otvorený tomu, že tvrdená nová skutočnosť môže doterajšie rozhodnutie o vine a treste zvrátiť (porov. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2517/08 z 24. februára 2009, bod 46).

21. V tomto prípade platia *mutatis mutandis* závery Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorých zásada *in dubio pro reo* je špecifickým vyjadrením prezumpcie neviny, a teda vyžaduje, aby sudcovia nevychádzali z vopred poňatého presvedčenia, že obžalovaný spáchal čin, ktorý sa mu kladie za vinu, pričom dôkazné bremeno spočíva na obžalobe a prípadné pochybnosti majú byť v prospech obžalovaného (tieto závery porov. v *Cleve v. Nemecko*, č. 48144/09, rozsudok ESLP z 15. 1. 2015, bod 52; *Grande Stevens v. Taliansko*, č. 18640/10, rozsudok ESLP zo 4. 3. 2014, bod 159; *Natunen v. Fínsko*, č. 21022/04, rozsudok ESLP z 31. 3. 2009, bod 53; ale aj v *Melich a Beck v. Česká republika*, č. 35450/04, rozsudok ESLP z 24. 7. 2008, bod 49).

22. Ústavný súd zdôrazňuje, že všeobecne v trestných veciach zásada *in dubio pro reo* slúži ako dôležitá garancia proti arbitrárnemu rozhodovaniu príslušných orgánov verejnej moci (porov. *Kalucza v. Maďarsko*, č. 57693/10, rozsudok ESLP z 24. 4. 2012, bod 62).

2. K asperačnej zásade a s ňou súvisiacej relevantnej judikatúre

23. K zavedeniu asperačnej zásady do právneho poriadku Slovenskej republiky došlo zákonom č. 171/2003 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý doplnil § 35 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. o nový odsek 2 v tomto znení: „*Ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu a pri obzvlášť nebezpečnom*

recidivistovi o jednu polovicu; súd uloží páchatelovi trest v hornej polovici takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať pätnásť rokov. Pri ukladaní výnimočného trestu odňatia slobody nad pätnásť do dvadsiatich piatich rokov nesmie horná hranica zvýšenej trestnej sadzby odňatia slobody prevyšovať dvadsaťpäť rokov. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.“

24. Následná rekodifikácia trestného práva hmotného v podobe Trestného zákona upravila asperačnú zásadu v § 41 ods. 2 Trestného zákona v tomto znení: *„Ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu; súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.“*

25. Ústavný súd nálezom sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 vo vzťahu k asperačnej zásade (jej časti) rozhodol, že v § 41 ods. 2 Trestného zákona slová v texte za bodkočiarkou *„súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“* nie sú v súlade s čl. 1 ústavy.

26. V súvislosti s aplikáciu uvedeného nálezu ústavného súdu v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, najmä vo veciach návrhov na povolenie obnovy konania z dôvodov podľa § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde, trestnoprávne kolégium najvyššieho súdu prijalo stanovisko č. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2013 v tomto znení:

«I. Ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. por. upravuje podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú nedostatkov skutkových zistení, vrátane osoby páchatela - ako skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia. Netýkajú sa zmeny právneho stavu, t.j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu

a ukladania trestu. Nález Ústavného súdu SR, že právny predpis, jeho časť alebo niektoré ustanovenie nie je v súlade s Ústavou, preto nemôže byť „novou skutočnosťou súdu skôr neznámou“ v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. a tým len jednou z podmienok obnovy konania, ale ak bol z tohto dôvodu podaný návrh na obnovu konania, je dôvodom obnovy konania „ex lege“, t.j. na základe § 41b ods. 1 zákona. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

II. Ak je podaný návrh na povolenie obnovy konania vo veci, ktorá sa skončila právoplatným rozhodnutím, ktorý vychádza len zo skutočností predpokladaných v ustanovení § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu, je splnenie podmienok obnovy konania konštatované už v tomto ustanovení. Preto súd už nemôže skúmať splnenie iných podmienok uvedených v § 394 ods. 1 Tr. por., ale obnovu konania povolí podľa § 394 ods. 1 Tr. por. z dôvodu uvedeného v § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov.

III. Ak bolo použité ustanovenie podľa § 39 ods. 1 alebo ods. 2 písmeno a/ až c/ alebo písm. e/ Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody vo vzťahu k trestnej sadzbe trestu odňatia slobody upravenej podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom do 21. decembra 2012, ustanovenie § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, v spojitosti s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, vyhláseného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 428/2012 21. decembra 2012, sa nepoužije.»

27. Reflektujúc svoju rozhodovaciu činnosť, plénum ústavného súdu prijalo 7. mája 2014 zjednocujúce stanovisko sp. zn. PLz. ÚS 2/2014 v tomto znení: „Bod II stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2013, ktoré súvisí s aplikáciou nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. decembra 2012 (nález o asperačnej zásade), zabezpečuje dotknutým fyzickým osobám plnohodnotnú ochranu ich základných práv a slobôd, a preto je

v plnom rozsahu aplikovateľný nielen v konaniach pred všeobecnými súdmi, ale aj v konaniach pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.“

28. V praxi však zostala otvorená otázka, ako pristupovať k návrhu na povolenie obnovy konania v prípade, že navrhovateľ bol odsúdený za použitia asperačnej zásady podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., na ktorý sa nevzťahuje nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 ani už citované zjednocujúce stanovisko pléna ústavného súdu či stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu. Všeobecné súdy k nastolenej otázke pristupovali rôzne.

29. Jednak spôsobom, ktorý je napadnutý v tomto konaní pred ústavným súdom, teda podľa Trestného poriadku zamietali návrh na povolenie obnovy konania, čiže nepovoľovali obnovu konania s odôvodnením, že nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 sa vzťahuje na asperačnú zásadu (jej časť) upravenú v Trestnom zákone a nevzťahuje sa na asperačnú zásadu podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

30. Na druhej strane sa možno stretnúť s rozhodnutiami všeobecných súdov, ktoré povolili obnovu konania aj v prípadoch, keď bol navrhovateľ odsúdený za použitia asperačnej zásady podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. Možno poukázať na uznesenia Okresného súdu Trnava sp. zn. 3 Nt 31/2013 z 18. júla 2013 a sp. zn. 6 Nt 89/2013 zo 4. septembra 2014, ale aj uznesenie Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 9 Nt 15/2012 z 11. marca 2014. Tieto okresné súdy povolenie obnovy konania odôvodnili predovšetkým takto: *„V prvom rade je potrebné uviesť, že citovaný nález ÚS SR sa týka ustanovenia trestného zákona č. 300/2005 Z. z. Odsúdenému bol ukladaný trest podľa asperačnej zásady zakotvenej v Trestnom zákone č. 140/1961 Zb., teda Trestnom zákone predchádzajúcom. Vzhľadom na požiadavky princípov materiálneho právneho štátu a potrebu materiálnej ochrany ústavnosti však možno záver citovaného nálezu vzťahovať i na ustanovenie § 35 ods.2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a nález je preto aplikovateľný i vo vzťahu k Trestnému zákonu č. 140/1961 Zb. Nakoniec, princíp zakotvenia asperačnej zásady v oboch Trestných zákonoch je takmer rovnaký.“* (porov. uznesenia Okresného súdu

Trnava sp. zn. 3 Nt 31/2013 z 18. júla 2013, ako aj sp. zn. 6 Nt 89/2013 zo 4. septembra 2014).

31. Túto nejednotnosť vnímal aj najvyšší súd, a preto trestnoprávne kolégium najvyššieho súdu prijalo 9. decembra 2014 stanovisko č. Tpj 36/2014 v tomto znení: *„Rovnaké právne účinky, aké v zmysle § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len dotknuté ustanovenie) vyvoláva vyhlásenie nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011 v Zbierke zákonov Slovenskej republiky 21. decembra 2012 vo vzťahu k § 41 ods. 2 Trestného zákon, je potrebné pri použití extenzívnej interpretácie dotknutého ustanovenia vyvodiť aj vo vzťahu k ustanoveniu § 35 ods. 2, časť vety za bodkočiarkou Trestného zákona v znení účinnom od 1. septembra 2003 do 31. decembra 2005.“*

32. K rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, v zmysle ktorej tieto zamietajú návrh na povolenie obnovy konania s odôvodnením, že nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 sa vzťahuje na asperačnú zásadu (jej časť) upravenú v Trestnom zákone a nevzťahuje sa na asperačnú zásadu podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., mal možnosť sa vyjadriť aj ústavný súd. V náleze sp. zn. I. ÚS 285/2014 z 13. augusta 2014 uviedol: *«Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Prievidza... uznaný vinným pre pokus trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 8 ods. 1 k § 222 ods. 1, pre trestný čin násillia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a ods. 1 a 2 a pre pokračovací trestný čin krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 247 ods. 1 a 3 písm. a) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „starý Trestný zákon“) a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov. Pri ukladaní trestu odňatia slobody okresný súd vychádzal z trestnej sadzby trestného činu najprísnejšieho, ktorým bol trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 s použitím § 35 ods. 2 a 3 starého Trestného zákona. Krajský súd svojím rozsudkom... zrušil prvostupňové rozhodnutie a sťažovateľovi uložil trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 6 mesiacov. Krajský súd pri ukladaní trestu odňatia slobody taktiež vychádzal z trestnej*

sadzby trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 s použitím § 35 ods. 2 a 3 starého Trestného zákona. ...

Okresný súd uznesením sp. zn. 1 Nt 30/2013 z 13. novembra 2013 rozhodol o zamietnutí sťažovateľom podaného návrhu na obnovu konania z dôvodu nezistenia podmienok obnovy konania podľa § 394 a nasl. zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Krajský súd rozhodol svojím uznesením sp. zn. 3 Tos 104/2013 z 15. januára 2014 o zamietnutí sťažovateľom podanej sťažnosti podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť. ...

V prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických osôb alebo právnických osôb. Inak povedané, všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd. ...

Pojem svojvôle možno aplikovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s princípom spravodlivosti alebo ho urobí v inom než v zákonom ustanovenom a právnom myslení či konsenzuálne akceptovanom význame alebo bez bližších nerozpoznateľných kritérií. ...

Podľa § 35 ods. 2 starého Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2005) [a] podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona (účinného od 1. januára 2006 a v znení do vyhlásenia nálezů ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011)... je zrejmé, že aj Trestný zákon účinný od 1. januára 2006 poznal ustanovenie o asperačnej zásade, ktorá ako právne pravidlo bola prevzatá z predošlej právnej úpravy. Z dôvodu totožnosti uvedeného inštitútu v obidvoch porovnávaných právnych úpravách je možné vyvodiť, že ak by bol daný návrh na začatie konania pred ústavným súdom za účinnosti právnej úpravy podľa starého Trestného zákona, dospel by ústavný súd k rovnakým východiskovým úvahám, ako to bolo v prípade neskoršej právnej úpravy, teda podľa Trestného zákona účinného od 1. januára 2006. Krajský súd mal postupujúc podľa čl. 152 ods. 4 ústavy interpretovať obsah nálezů ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, vo vzťahu k účelu asperačnej zásady ako

takej, ktorý je vyjadrený predovšetkým v sprísnených podmienkach trestania páchatelov trestných činov. ...

Ústavný súd konštatuje, že oba sudy v pôvodnom konaní uložili sťažovateľovi trest odňatia slobody s použitím návätia časti asperačnej zásady týkajúcej sa ukladania úhrnného trestu podľa § 35 ods. 2 starého Trestného zákona, pričom nemožno bez akýchkoľvek pochybností vylúčiť, že v prípade nepostupovania podľa § 35 ods. 2 starého Trestného zákona (ekvivalentne k podmienkam nového Trestného zákona podľa § 41 ods. 2 textu za bodkočiarkou, pozn.) by všeobecné sudy uložili iný, pre sťažovateľa priaznivejší trest. Keďže krajský súd v napadnutom rozhodnutí už uvedené skutočnosti nezohľadnil, porušil sťažovateľove práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.»

33. Ústavný súd pri posúdení ústavnej korektnosti napadnutého uznesenia krajského súdu citovanú judikatúru ústavného súdu, všeobecných súdov a stanoviská najvyššieho súdu zohľadnil a k pertraktovanej problematike uvádza tieto myšlienky:

3. K prieskumu napadnutého uznesenia a postupu v konaní krajského súdu a k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

34. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť v zmysle čl. 125 ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho

predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku.

35. Z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, doplnil, že sťažovateľov návrh a jeho argumenty sú totožné s tými, ktoré uviedol pri prvom podaní návrhu na povolenie obnovy konania, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a so závermi rozhodnutia ktorého sa krajský súd opätovne stotožňuje, a taktiež uviedol, že stanovisko trestného kolégia najvyššieho súdu č. Tpj. 44/2013 v zásade nič nemení na tom, že vo veci sťažovateľa bolo o pôvodnej obnove konania rozhodnuté, a to právoplatne. V tejto súvislosti krajský súd pripomína, že stanovisko najvyššieho súdu, o ktoré opiera svoje námietky sťažovateľ, je stanoviskom, ktoré nemá spätnú účinnosť a ktorým nemožno negovať ustanovenie § 402 ods. 2 Trestného poriadku, pretože je nepochybné, že okresný súd v pôvodnom konaní o návrhu na povolenie obnovy konania podaného sťažovateľom zväzil všetky skutočnosti a dôkazy, na základe ktorých potom návrh na povolenie obnovy konania zamietol.

3.1 K obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu

36. Je potrebné v prvom rade zdôrazniť, že nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 nepojednáva o ústavnej konformite asperačnej zásady podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. Je taktiež pravdou, že § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. nestratil účinnosť v zmysle čl. 125 ústavy na základe rozhodnutia ústavného súdu o nesúlade právneho predpisu s ústavou, ale stratil platnosť a účinnosť jeho zrušením Trestným zákonom (§ 439 Trestného zákona), teda z formálneho hľadiska nie je možné aplikovať § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde ako dôvod obnovy takého konania, v rámci ktorého bol navrhovateľovi uložený trest za použitia asperačnej zásady podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

37. Pravdou však zostáva, že ústavný súd v náleze sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 vyslovil, že ani viacčinný súbeh trestných činov nemôže byť dôvodom na obmedzenie, resp. odňatie práva páchatel'a na primeraný, individualizovaný trest.

Požiadavka primeranosti trestu k spáchanému trestnému činu nepozná žiadne výnimky, preto v každom jednom prípade bez rozdielu musí mať súd pri rozhodovaní o treste možnosť prihliadať na jednotlivé okolnosti prípadu, ako i na pomery páchatel'a. Len trest vymeraný s maximálnym ohľadom na charakter jednotlivého prípadu môže byť trestom primeraným. Pri viacčinnom súbahu úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, môže byť trest odňatia slobody nad jednu polovicu trestnej sadzby (ktorej horná hranica bola zvýšená o jednu tretinu) ukladaný len vtedy, ak vzhľadom na všetky okolnosti prípadu a pomery páchatel'a je súd toho názoru, že uloženie trestu odňatia slobody nad jednu polovicu trestnej sadzby bude primerané zbíhajúcim sa trestným činom, za spáchanie ktorých páchatel'a odsudzuje. Uložený trest by mal zohľadňovať i skutočnosť, že súd ukladá trest za viacero trestných činov, ktoré boli spáchané v súbahu. Rešpektujúc požiadavku primeranosti trestu, by však k zohľadňovaniu existencie viacčinného súbahu mal pristupovať predovšetkým súd, a to popri zvažovaní a zohľadňovaní všetkých ostatných okolností konkrétneho prípadu, a následne by mal uložiť primeraný, individualizovaný trest v rámci zákonných trestných sadzieb stanovených zákonodarcom za trestný čin zo zbíhajúcich sa trestných činov najprísnejšie trestný, s možnosťou zváženía uloženia trestu v sprísnenej trestnej sadzbe.

38. Citované závery ústavného súdu vyslovené v náleze sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 vzťahujúce sa na ústavnú nesúladosť § 41 ods. 2 Trestného zákona v časti „*súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody*“, sa musia (i) vzhľadom na totožný text, ducha i predmet a spôsob regulácie, ale najmä na účely (ii) naplnenia princípu spravodlivého súdneho procesu a (iii) ochrany subjektívnych ústavných práv (hmotných i procesných) dotknutých fyzických osôb, ktorým bol uložený trest za použitia asperačnej zásady podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb., vzťahovať aj na § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v časti „*súd uloží páchatel'ovi trest v hornej polovici takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody*“.

39. Keďže však nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 nepojednáva o ústavnej konformite časti asperačnej zásady podľa § 35 ods. 2 Trestného

zákona č. 140/1961 Zb. a keďže § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. nestratil účinnosť v zmysle čl. 125 ústavy na základe rozhodnutia ústavného súdu o nesúlade právneho predpisu s ústavou, avšak zároveň závery ústavného súdu vyslovené v náleze sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 vzťahujúce sa na ústavnú nesúladnosť § 41 ods. 2 Trestného zákona v časti „*súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody*“ sa musia vzťahovať aj na totožnú časť § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., je potrebné ustáliť, či § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde pripúšťa takú interpretáciu, podľa ktorej je možné aplikovať toto ustanovenie aj na návrh na povolenie obnovy takého konania, v rámci ktorého bol navrhovateľovi uložený trest za použitia asperačnej zásady podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

40. Podľa názoru ústavného súdu text a účel § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde neumožňuje pod prípady, ktoré táto právna norma predpokladá, subsumovať situáciu podaného návrhu na povolenie obnovy takého konania, v rámci ktorého bol navrhovateľovi uložený trest za použitia asperačnej zásady podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

41. Ani pri extenzívnom výklade § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde (na ktorý odkazuje trestnoprávne kolégium najvyššieho súdu vo svojom stanovisku č. Tpj 36/2014 slovami: „*Rovnaké právne účinky, aké v zmysle § 41b ods. 1 zákona... vyvoláva vyhlásenie nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011... vo vzťahu k § 41 ods. 2 Trestného zákon, je potrebné pri použití extenzívnej interpretácie dotknutého ustanovenia vyvodit' aj vo vzťahu k ustanoveniu § 35 ods. 2, časť vety za bodkočiarkou Trestného zákona v znení účinnom od 1. septembra 2003 do 31. decembra 2005*“), nemožno dospieť k záveru o jeho aplikácii na situáciu podaného návrhu na povolenie obnovy takého konania, v rámci ktorého bol navrhovateľovi uložený trest za použitia asperačnej zásady podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

42. Pri opačnom závere by už nešlo o extenzívny výklad právnej normy, ale o dotváranie právneho predpisu o novú právnu normu, teda o sudcovskú tvorbu práva.

43. Sudcovská tvorba práva, kde konajúci sudca preberá na seba *ad hoc* úlohu zákonodarcu, je podmienená tým, že právna úprava konkrétnej oblasti spoločenských vzťahov alebo konkrétnej právnej otázky nie je adekvátna a zamietnutie návrhu z dôvodu, že právny predpis mlčí, by bolo zjavne nespravodlivé (Kelsen, H. *General Theory of Law and State*. Cambridge: Harvard University Press, 1949, s. 147 - 149). Sudca v tomto prípade musí predpokladať, že ak by vec prerokúval zákonodarca, právnu normu aplikovateľnú na daný prípad by vytvoril, a keďže sudca nemôže odmietnuť spravodlivosť (*denegatio iustitiae*), musí prebrať na seba *ad hoc* úlohu zákonodarcu a právo dotvoriť (Kelsen, H. *General Theory of Law and State*. Cambridge: Harvard University Press, 1949, s. 149).

44. Inak povedané, sudcovská tvorba práva je nástrojom vyplňania medzier v právnom predpise (*gaps in the law/lacunae legis*). Pri medzerách v právom predpise ide o absenciu právnej úpravy (špecifického pravidla) v prípadoch, kde je vzhľadom na ciele zákonodarcu alebo celkový kontext zákona táto právna úprava (toto špecifické pravidlo) legitímne očakávaná (porov. Larenz, K. *Methodenlehre der Rechtswissenschaft*. Sechste, neubearbeitete auflage. Berlin, Heidelberg, New York: Springer-Verlag, 1991, s. 375). Je preto ústavne aprobovateľné vyplniť túto medzeru prostredníctvom rozhodovacej činnosti príslušných orgánov verejnej moci [porov. rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Spolkovej republiky Nemecko (ďalej len „Nemecko“) sp. zn. 1 BvR 1631/08 z 30. 8. 2010, bod 64].

45. Sudca vyplňa medzeru v právnom predpise spôsobom, ktorý zachováva vnútornú harmóniu medzi neúplným právnym predpisom (právnou normou) a právnou normou, ktorú svojou činnosťou „vytvára“ (Barak, A. *Purposive Interpretation in Law*. Princeton: Princeton University Press, 2005. p. 71 - 72). Deje sa tak predovšetkým za pomoci analógie použitej za reštriktívnych, prísnych podmienok (porov. rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Nemecka sp. zn. 1 BvR 1905/02 zo 6. 12. 2005, bod 56), tzn. aplikáciou základných princípov (ustanovení) toho istého všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré upravujú skutkovú podstatu najpodobnejšiu danému skutkovému stavu či právnej otázke (analógia legis), alebo aplikáciou základných princípov (ustanovení) všeobecne záväzného právneho

predpisu svojím obsahom najbližšieho (analógia iuris) k aplikovanému všeobecne záväznému právnomu predpisu, v ktorom absentuje relevantná právna norma. Vylúčené však nie je ani odvolávanie sa na všeobecné princípy vlastné ústavnému poriadku, princípy spravodlivosti a pod. (porov. Barak, A. *Purposive Interpretation in Law*. Princeton: Princeton University Press, 2005, s. 71 - 72).

46. Stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. Tpj 36/2014 je teda prejavom sudcovskej tvorby práva a jeho reálnym obsahom je „doplnenie“ § 41b zákona o ústavnom súde o právnu normu v znení: *„Rovnaké právne účinky, aké v zmysle § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde vyvoláva vyhlásenie nálezu ústavného súdu o nesúlade právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia s právnym predpisom vyššej právnej sily podľa čl. 125 ústavy, je potrebné vyvodiť aj vo vzťahu k takému právnomu predpisu, jeho časti alebo niektorému ustanoveniu, ktorý v čase rozhodovania ústavného súdu už nebol platný a účinný, ale upravoval obsahovo identické právne normy ako tie, o ktorých nesúlade s právnym predpisom vyššej právnej sily ústavný súd rozhodol nálezom podľa čl. 125 ústavy.“*

47. Ústavný súd hodnotí, že v situácii, kde text a účel § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde neumožňuje pod prípady, ktoré táto právna norma predpokladá, subsumovať situáciu podaného návrhu na povolenie obnovy takého konania, v rámci ktorého bol navrhovateľovi uložený trest za použitia asperačnej zásady podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb., pričom nepovolí obnovu konania v situácii, kde bol navrhovateľovi ukladaný trest za použitia asperačnej zásady podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a kde podľa mienky ústavného súdu závery vyplývajúce z nálezov ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 sa musia v zmysle záverov ústavného súdu uvedených v bode 38 vzťahovať aj na § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v časti *„súd uloží páchatelovi trest v hornej polovici takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“*, by bolo zjavne nespravodlivé a vo vzťahu k ochrane ústavných práv dotknutej osoby neudržateľné, je potrebné takúto sudcovskú tvorbu práva hodnotiť ako akceptovateľnú do času, kým na vzniknutú situáciu (medzeru v právnom predpise)

nezareaguje zákonodarca, prípadne ústavný súd v konaní o súlade § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v časti „*súd uloží páchatelovi trest v hornej polovici takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody*“ s právnym predpisom vyššej právnej sily na základe kvalifikovaného návrhu aktívne legitimovaného subjektu.

48. V záujme obmedzenia aktivizmu súdov, čo do dotvárania právneho poriadku sudcovskou tvorbou práva a učinenia zadosť princípu deľby moci, kde zmena zákonnej úpravy je vyhradená výsostne zákonodarcovi, ústavný súd musí preskúmať i možnosť interpretácie § 394 ods. 1 Trestného poriadku a možnosť podradenia pod podmienky povolenia obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku skutočnosť spočívajúcu v záveroch ústavného súdu vyplývajúcich z nálezov sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 v spojení s faktom, že navrhovateľovi povolenia obnovy konania bol uložený trest za použitia asperačnej zásady podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

49. Rozdiel v interpretácii právneho predpisu (právnej normy) a vyplňaním medzier právneho predpisu (právnej normy) spočíva v tom, že kým pri vyplňaní medzier v právnom predpise sudca „pridáva“ text do textu právneho predpisu, v rámci interpretácie právneho predpisu sudca priradzuje význam existujúcemu textu právneho predpisu (právnej normy), a to prípadne až na samu hranicu sémantiky (porov. Barak, A. *Purposive Interpretation in Law*. Princeton: Princeton University Press, 2005, s. 66; Melzer F. *Metodologie nalézání práva. Úvod do právní argumentace*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 78 - 79).

50. Text § 394 ods. 1 Trestného poriadku v časti „*vyjdú najavo skutočnosti... súdu skôr neznáme... vzhľadom na ktoré by pôvodne... uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu*“ umožňuje podľa názoru ústavného súdu (v opozícii k názoru vyjadrenému v bode I stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2013) v súlade s jeho gramatickým a teleologickým výkladom takú interpretáciu, v zmysle ktorej je možné za skutočnosť súdu skôr neznámu považovať nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 a jeho závery v ňom

k asperačnej zásade uvedené, pričom vzhľadom na tieto konklúzie ústavného súdu a potrebu ich aplikácie na § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v časti „*súd uloží páchatelovi trest v hornej polovici takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody*“ (pozri body 37 a 38) by pôvodne uložený trest za použitia asperačnej zásady podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. bol (mohol byť) v zrejmom rozpore s účelom trestu. Rešpektujúc zároveň stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2013 a zjednocujúce stanovisko ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 2/2014 zo 7. mája 2014, by pri uvedenom výklade § 394 ods. 1 Trestného poriadku bolo nevyhnutné vyhovieť návrhu na povolenie obnovy takého konania, kde bol navrhovateľovi uložený trest za použitia asperačnej zásady podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

51. Charakteristické pre samotnú aplikáciu § 394 ods. 1 Trestného poriadku však je, že kým § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde upravuje podmienky obnovy konania len v prípadoch, ak rozsudok nebol vykonaný, na základe § 394 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku možno povoliť obnovu konania aj v prípade, ak bol rozsudok vykonaný. To znamená, že navrhovatelia povolenia obnovy konania, ktorým bol uložený trest za použitia asperačnej zásady podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., by sa v prípade aplikácie § 394 ods. 1 Trestného poriadku na ich vec na základe záverov o extenzívnom výklade § 394 ods. 1 Trestného poriadku dostali do výhodnejšieho postavenia ako navrhovatelia, ktorým bol uložený trest za použitia asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona a ktorým je povoľovaná obnova konania na základe § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde len v prípade, ak rozsudok nebol vykonaný. Uvedená situácia by neodôvodnene zvýhodňovala jednu skupinu navrhovateľov oproti druhej skupine, pričom obe sa nachádzajú v rovnakom postavení, čo sa týka uloženého trestu za použitia asperačnej zásady (či už zásady podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. alebo podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona, ktorých obsah i znenie sú takmer identické).

52. Za takto konštruovanej právnej i skutkovej situácie je potrebné aplikovať na vec navrhovateľa povolenia obnovy konania, ktorému bol uložený trest odňatia slobody podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., závery vyjadrené v stanovisku

trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. Tpj 36/2014 z 9. decembra 2014 v spojení so stanoviskom trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2013 a zjednocujúcim stanoviskom ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 2/2014 zo 7. mája 2014, a pomocou sudcovskej tvorby práva vyplniť medzeru v § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde na čas, kým zákonodarca nezareaguje na vzniknutú situáciu (medzeru v právnom predpise) alebo ústavný súd nerozhodne o súlade § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v časti „*súd uloží páchatelovi trest v hornej polovici takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody*“ s právnym predpisom vyššej právnej sily na základe kvalifikovaného návrhu aktívne legitimovaného subjektu. Nota bene ústavný súd poznamenáva, že akcentuje zvláštny vzťah formy a obsahu v právnom poriadku – ústavný súd ctí formu zákona, dve vôle parlamentu vyjadrené v opätovnom prijatí tej istej právnej normy, ale, ako už vyššie podrobnejšie uviedol, tu zároveň vznikla raritná situácia dvoch rovnakých právnych noriem. V prostredí ľudskoprávne veľmi citlivej oblasti trestania odňatím slobody, v situácii, keď sa nateraz nevyvinula tradícia senátnych podaní do pléna ústavného súdu, a v situácii, keď už nie je z časového hľadiska pravdepodobné, aby podal takýto návrh všeobecný súd prostredníctvom čl. 144 ods. 2 ústavy, pričom už judikatúra (stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. Tpj 44/2013) vytvorila vyššie citovaný štandard favorizujúci slobodu, ústavný súd podporil v tomto náleze ustálenú interpretáciu, že možno aj pôvodnú úpravu § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. zaradiť na základe sudcovskej tvorby práva pod režim § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde. Záverom a výlučne len pre akademické účely ústavný súd dopĺňa, že ustanovenie § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde je zvláštnym typom právnej, nie skutkovej obnovy (čosi iné bola právna „obnova“ konania podľa § 228 ods. 1 písm. c) a d) Občianskeho súdneho poriadku spred novely č. 519/1991 Zb.; pozn). Zákonodarca v ňom prevzal nemecký koncept *ex tunc* vzťahu ne-súladov a individuálnych právnych aktov, hoci nesúlady majú v zásade účinky *ex nunc* a nemecký systém nesúladov stojí v zásade na účinkoch neplatnosti noriem *ex tunc*. Z týchto dôvodov sú vzťahy nesúladov a individuálnych pozícií interpretačne zložité.

53. Opísaným spôsobom boli povinné sa k veci sťažovateľa postaviť všeobecné sudy, ktoré rozhodovali o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania. V tomto prípade by

neobstál ani argument, že v čase rozhodovania krajského súdu nebolo stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. Tpj 36/2014 z 9. decembra 2014 vydané. Toto stanovisko len formalizovalo myšlienky týkajúce sa spôsobu aplikácie platného práva, ktoré mohol a mal na základe vlastnej duševnej činnosti aplikovať každý sudca prerokujúci vec pred vydaním stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu na účely ochrany ústavných práv navrhovateľov povolenia obnovy konania. Navyše, v čase rozhodovania krajského súdu už bolo vydané stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2013 (bod II stanoviska) v spojení so zjednocujúcim stanoviskom ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 2/2014, na základe ktorých bol povinný postupovať krajský súd a v prípade aplikovateľnosti § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde na konkrétnu vec povoliť obnovu konania bez skúmania iných podmienok § 394 ods. 1 Trestného poriadku. K námietke krajského súdu zaslanej vo vyjadrení k sťažnosti, podľa ktorej *„neskôr podaný návrh na povolenie obnovy konania sťažovateľom bol podľa vyjadrenia krajského súdu len opakovaním predtým podaného návrhu na povolenie obnovy konania, ktorá skutočnosť mala za následok potrebu zamietnutia neskôr podaného návrhu na povolenie obnovy konania s poukazom na § 402 ods. 2 Trestného poriadku“*, je potrebné uviesť, že sťažovateľ sa v návrhu na povolenie obnovy konania odvolával na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2013, čiže jeho návrh nebol výlučne opakovaním jeho predchádzajúceho návrhu na povolenie obnovy konania. Preto vyjadrenie krajského súdu možno hodnotiť ako nepresné.

54. Tým, že okresný súd a krajský súd v napadnutom uznesení zvolili konzervatívnejší prístup k výkladu aplikovateľných právnych predpisov, pričom na účely ochrany ústavných práv sťažovateľa boli tieto všeobecné súdy oprávnené nahliadať na vec prizmou povolených hraníc pre sudcovskú tvorbu práva, neposkytli sťažovateľovi ochranu hodnú princípom súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a porušili jeho základné právo na súdnu ochranu v zmysle uvedeného čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

55. Na tomto základe ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výrokovej časti tohto nálezu.

56. Ústavný súd zároveň na základe § 56 ods. 2 a ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku). Úlohou krajského súdu bude podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde vec znova prerokovať a rozhodnúť, a to s ohľadom na skutočnosť, že podľa § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení so závermi vyplývajúcimi z tohto nálezu o jeho aplikovateľnosti na vec sťažovateľa je možné povoliť obnovu konania len v prípade, ak rozsudok nebol vykonaný.

3.2 K postupu krajského súdu v konaní

57. Ústavný súd sa vzhľadom na už popísané konklúzie k obsahu napadnutého uznesenia (t. j. najmä vo vzťahu k interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem) a absenciu markantnejšej argumentácie a námietok sťažovateľa proti procesnému postupu krajského súdu v konaní zaoberal otázkou ústavnej udržateľnosti procesného postupu krajského súdu z hľadiska čistoty procesného postupu stricto sensu (t. j. či krajský súd formálne postupoval podľa platného a účinného práva, či rozhodol zákonom predpísanou formou, na zákonom predpísanom zasadnutí, či vychádzal z riadne zisteného stavu veci a pod.) a či prípadné nedodržanie formálnych procesných pravidiel bolo v intenzite zakladajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

58. V tomto ohľade ústavný súd nenašiel v procesnom postupe krajského súdu (v zmysle dodržania formálnych procesných pravidiel) také nedostatky, ktoré by boli dôvodom na vyslovenie porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru samotným procesným postupom krajského súdu. Na tomto základe ústavný súd nevyhovel žiadosti sťažovateľa o vyslovenie porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru procesným postupom krajského súdu v konaní (bod 5 výroku).

4. K ostatným návrhom sťažovateľa

59. Pokiaľ sťažovateľ navrhoval, aby ústavný súd vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, ústavný súd konštatuje, že po prijatí sťažnosti rozhodoval iba o napadnutom uznesení krajského súdu, ktoré zrušil. V zmysle § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde tak vec mohol vrátiť na ďalšie konanie iba krajskému súdu, a nie okresnému súdu, o postupe a uznesení ktorého po prijatí sťažnosti nerozhodoval a rozhodovať nemohol (z dôvodu nedostatku právomoci tak, ako to ústavný súd vymedzil v uznesení o prijatí sťažnosti). V tomto ohľade ústavný súd nevyhovел návrhu sťažovateľa na vrátenie veci okresnému súdu (bod 5 výroku).

V.

60. Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 553 ods. 2 a 3 Trestného poriadku o tarifnej odmene a náhrade hotových výdavkov ustanoveného právneho zástupcu advokáta [REDACTED] (ďalej len „právny zástupca“) v súvislosti s právnym zastupovaním sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom (bod 3 výroku).

61. Ústavný súd preto pri priznaní tarifnej odmeny a náhrady hotových výdavkov vychádzal z § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

62. Ústavný súd priznal právnenmu zástupcovi tarifnú odmenu a náhradu hotových výdavkov za dva úkony právnej služby v roku 2015 (prevzatie a príprava právneho zastúpenia a doplnenie sťažnosti).

63. Podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky bola v 1. polroku roka 2014 (§ 1 ods. 3 vyhlášky) priemerná mesačná mzda v hospodárstve Slovenskej republiky 839 eur

(z toho jedna šestina v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky sa rovná sume 139,83 eur a jedna stotina v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky sa rovná sume 8,39 eura).

64. Ústavný súd priznal právnenému zástupcovi tarifnú odmenu a náhradu hotových výdavkov za dva úkony právnej služby v roku 2015 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky v sume 279,66 eur (2 x 139,83 eur) a 2 x režijný paušál v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky spolu v sume 16,78 eur (2 x 8,39 eur). Podľa zoznamu daňových subjektov registrovaných pre daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) Finančnej správy Slovenskej republiky nie je právny zástupca subjektom registrovaným pre DPH. Ústavný súd priznal právnenému zástupcovi tarifnú odmenu a náhradu hotových výdavkov spolu v sume 296,44 eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2015